

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/57/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4115229172
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová-Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4115229172.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovvej a sudkýň Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v právnej veci žalobcu: Diners Club CS, s. r. o., so sídlom Bratislava, Námestie slobody 11, IČO: 35 757 086, zastúpeného JUDr. Júliusom Brichtom, advokátom, so sídlom Bratislava, Grösslingova 8, proti žalovanému: W. O., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom N. P., M. W. XX, o zaplatenie 3.909,61 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 11. novembra 2016 č. k. 17C/519/2015-101 takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.386,06 eura spolu s úrokom z omeškania ročne vo výške 5,05%, počnúc od 16. 07. 2015 až do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet žalobcu. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 22%. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 2, 5, § 2, § 9 ods. 1, 2, § 10 ods. 1, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, Smernicou Rady Európskych spoločností č. 93/13/EHS, § 54 ods. 2, § 517 ods. 1, 2, § 559 ods. 1, 2, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 6, 9, 11, § 53a ods. 1, 2, § 53b, § 53d, § 54 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 3.909,61 eura spolu s úrokom vo výške 13,9% ročne od 16. 07. 2015 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 2.500 eur od 16. 07. 2015 do zaplatenia, so zmluvnou pokutou vo výške 13,9% ročne zo sumy 610,22 eura od 16. 07. 2015 do dňa vydania rozhodnutia vo veci samej, s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 610,22 eura od 16. 07. 2015 do zaplatenia, ako aj náhradou trov konania. Žalobca v žalobe uviedol, že žalovaný na základe Žiadosti o vydanie kreditnej karty Diners Club Pure+ zo dňa 15. 01. 2014 navrhol žalobcovi uzavretie zmluvy, na základe ktorej mu žalobca vydal kartu a umožnil mu vykonávať prostredníctvom karty transakcie u zmluvných partnerov žalobcu a žalovaný sa zaviazal uhradiť žalobcovi všetky záväzky súvisiace s vydaním a používaním karty, osobitne sumu všetkých transakcií vykonaných prostredníctvom karty, ako aj poplatky, na ktoré vznikol žalobcovi v súvislosti s vydaním a používaním karty podľa sadzovníka poplatkov nárok ako aj vrátiť poskytnutý a čerpaný úver žalobcovi a zaplatiť úrok. Obsah zmluvy medzi žalovaným a žalobcom bol tvorený žiadosťou, Všeobecnými obchodnými podmienkami pre vydanie a používanie platobných kariet Diners Club, revolvingovými obchodnými podmienkami, potvrdením o prijatí žiadosti a príslušným sadzovníkom poplatkov. Žalovaný v zmysle predmetnej žiadosti vyhlásil, že sa oboznámil so znením VOP, ROP a aktuálneho sadzovníka poplatkov (osobitne s aktuálnou výškou úrokovej sadzby a poplatkov) a zaviazal sa svoje povinnosti uvedené v týchto dokumentoch, ako aj v žiadosti dodržiavať. V nadväznosti na prijatie žiadosti o vydanie kreditnej karty Diners Club Pure+ bola žalovanému vydaná kreditná karta Diners Club č. 3617.670473.2912, ktorá bola neskôr nahradená kartou č. 3617.670478.1166, a to z dôvodu straty karty č. 3617.670473.2912.

Následne, dňa 23. 01. 2014 požiadal žalovaný žalobcu o aktiváciu revolvingu, ktorá mu bola schválená a aktivovaná potvrdením o prijatí žiadosti - aktivácia revolvingu zo dňa 13. 02. 2014. Následne žalovaný prostredníctvom svojej kreditnej karty realizoval v zmysle bodu 3.6. VOP transakcie, na ktoré mu bol poskytnutý úver, a to do celkovej výšky úverového (revolvingového) limitu, ktorý limit bol v zmysle Potvrdenia o prijatí Žiadosti zo dňa 13. 02. 2014 schválený vo výške 2.500 eur, pričom predmetné transakcie žalobca v zmysle bodu 5.1. VOP zúčtoval prostredníctvom Karty v spolupráci so svojimi zmluvnými partnermi na kartový účet držiteľa karty. Žalovaný vykonával prostredníctvom svojej kreditnej karty v jednotlivých zúčtovacích obdobiach transakcie, ktoré boli žalovanému vyúčtované mesačne v príslušných výpisoch transakcií, pričom výpisy transakcií obsahovali výšku vykonaných transakcií realizovaných prostredníctvom kreditnej karty žalovaného, výšku úroku a výšku poplatkov vyplývajúcich zo sadzovníka poplatkov, pokiaľ žalobcovi vznikol nárok na tieto poplatky (poplatok za úrok/revolving, sankčný poplatok, poplatok za upomienku, poplatok za výzvu na zmier, ročný poplatok). Súd na základe oboznámených listinných dôkazov mal za preukázané, že žalovaný požiadal žalobcu dňa 15. 01. 2014 o vydanie karty Diners Club Pure, ktorá bola potvrdená žalobcom potvrdením o prijatí žiadosti zo dňa 23. 01. 2014 a ďalším potvrdením o prijatí žiadosti z dôvodu straty predošlej karty zo dňa 13. 02. 2014. Na základe potvrdenia o prijatí žiadosti zo dňa 23. 01. 2014 bol žalovanému poskytnutý revolvingový úver vo výške 1.200 eur, ktorý mal žalovaný splácať v mesačných splátkach vo výške 116,7 eura, a na základe potvrdenia o prijatí žiadosti zo dňa 13. 02. 2014 bol žalovanému poskytnutý revolvingový limit vo výške 2.500 eur, ktorý mal žalovaný uhrádzať mesačne v splátkach vo výške 231,96 eura. Predmetom konania v tejto veci bol záväzok žalovaného, ktorý vznikol z úverovej zmluvy (ide o nárok zo zmluvy o kreditnej karte, na základe ktorej bola žalovanému poskytnutá možnosť čerpania úveru v podobe povoleného prečerpania do výšky úverového rámca spolu 3.700 eur (1.200 eur + 2.500 eur). I keď sporná zmluva (o poskytnutí úveru formou povoleného prečerpania) predstavuje tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah (§ 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka), predmetná zmluva je súčasne spotrebiteľskou zmluvou a na žalovaného je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzavieraní nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, teda na právny vzťah založený zmluvou o úvere je potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), a to cez odkaz podľa ustanovenia § 1 ods. 2 druhá veta Obchodného zákonníka. Podľa názoru súdu uvedený záver vyplýva zo skutočnosti, že tzv. spotrebiteľské zmluvy (i keď sú upravené v Občianskom zákonníku) nepredstavujú osobitný zmluvný typ aplikovateľný len na občianskoprávne vzťahy, naopak príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah (vyplýva to najmä z toho, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách sú systematicky zaradené vo všeobecnej časti Občianskeho zákonníka, a teda nepredstavujú osobitný zmluvný typ zo záväzkovej časti). Preto na právny vzťah založený zmluvou o úvere aplikoval súd ustanovenia Obchodného zákonníka (čo sa týka konkrétnych práv a povinností), ako aj ustanovenia Občianskeho zákonníka (týkajúce sa spotrebiteľa a spotrebiteľských zmlúv). V tejto súvislosti súd upriamil pozornosť na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. 04. 2015 (sp. zn. 3MCdo/14/2014), podľa ktorého ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa na právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. V prejednávanej veci súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že podaná žaloba je dôvodná len sčasti a tejto nie je možné v plnom rozsahu vyhovieť. Zo skutkového tvrdenia žalobcu nepopretého žalovaným mal súd preukázané, že žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli zmluvu o kreditnej karte. Na základe tejto zmluvy bola žalovanému na jeho žiadosť poskytnutá kreditná karta č. 3617.670473.2912, ktorá bola neskôr nahradená kartou č. 3617.670478.1166, a to z dôvodu straty karty 5.3617-670473.2912. Žalovanému bol poskytnutý úver v podobe povoleného prečerpania do výšky úverového limitu 3.700 eur. Tento úver sa žalovaný zaviazal riadne a včas splácať za podmienok uvedených v zmluve, všeobecných obchodných podmienkach a revolvingových obchodných podmienkach. Nakoľko žalovaný svoje povinnosti vyplývajúce z uzavretej zmluvy neplnil, úver riadne a včas nesplácal, žalobca písomným podaním zo dňa 17. 09. 2014 vypovedal uzavretú zmluvu. Vyhodnotením vykonaných dôkazov súd dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá formou vydania kreditnej karty neobsahuje všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak, ako tieto určuje ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a to uvedenie doby trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona), úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. i) citovaného zákona), priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 2 písm. y) citovaného zákona). Vzhľadom na absenciu vyššie

uvedených náležitostí sa úver s poukazom na § 11 ods. 1 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov. Z vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní súd zistil, že žalovaný kreditnou kartou vykonal transakcie vo výške 2.494,98 eura a uhradil sumu vo výške 138,68 eura. Žalobca má, vzhľadom na konštatovanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť ním poskytnutého úveru, nárok na zaplatenie sumy 2.386,06 eura s príslušenstvom. Súd žalobu vo zvyšku ako nedôvodnú zamietol. Pokiaľ sa týka uvedených finančných plnení, žalovaný sa s plnením dostal do omeškania, a preto žalobcovi vzniklo aj právo na zaplatenie úroku z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., a preto mu súd uvedený úrok z omeškania ako dôvodný priznal. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ustanovení § 262 ods. 1, 2, § 255 ods. 1 CSP. Žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 3.909,61 eura (100%), súd mu priznal sumu 2.386,06 eura, čo je 61%, vo zvyšku 1.523,55 eura 39% žalobu zamietol. Nakoľko miera úspechu žalobcu predstavuje 22 % (61% - 39%), v takejto miere mu súd priznal aj náhradu trov konania.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie, v jeho zamietajúcom výroku, napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca, domáhajúc sa ním jeho zmeny tak, že súd žalobe v celom rozsahu vyhovie, resp. domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vytkol súdu prvej inštancie, že napriek opakovaným žiadostiam o vydanie zvukového záznamu z pojednávania konaného dňa 11. 11. 2016 mu súd prvej inštancie doposiaľ záznam nevydal. Domnieva sa, že súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 11. 11. 2016 nevykonal predbežné právne posúdenie veci podľa ustanovenia § 181 ods. 2 CSP. V opačnom prípade by sa už na pojednávaní vyjadril k údajnej absencii tých ktorých náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keď údajná absencia niekoľkých takýchto náležitostí je v konečnom dôsledku jediným dôvodom, prečo súd žalobe nevyhovel v plnom rozsahu. S rozhodnutím súdu prvej inštancie sa nemožno stotožniť, nakoľko súd podľa jeho názoru dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom konanie súdu môže vykazovať aj znaky nesprávneho procesného postupu súdu, ktorým mu znemožnil riadne uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Výrok rozsudku nemá oporu v listinných dôkazoch, jeho písomných podaniach a prednesoch na pojednávaní dňa 11. 11. 2016, čo podčiarkuje aj obsah odôvodnenia rozsudku, kde súdom konštatovaný, resp. zistený skutkový stav trpí značným množstvom faktických a logických nedostatkov a nepresností. Má za to, že súdom zistený skutkový stav je zistený a v odôvodnení rozsudku zaznamenaný vadne. Namietal správnosť zistenia konajúceho súdu a rovnako „potvrdenia jeho právneho zástupcu“, že žalovaný kreditnou kartou vykonal transakcie vo výške 2.494,98 eura a uhradil sumu 138,68 eura. Ide o dezinterpretáciu vyjadrenia jeho právneho zástupcu a zároveň je takéto zistenie v rozpore s bodom 2 písm. i/ jeho písomného vyjadrenia zo dňa 25. 05. 2016. Súd bral do úvahy len transakcie zúčtované vo výpise č. 1 vyhotovenom ku dňu 15. 02. 2014 a celkom sa opomenul vysporiadať do žalovanými transakciami za nasledujúce štyri mesiace (výpis č. 2 vyhotovený k 15. 03. 2014 a výpis č. 5 vyhotovený k 15. 06. 2014). Rovnako je mylné aj konštatovanie súdu uvádzané na strane 4. odôvodnenia rozsudku: „v prípade, ak žiadateľ vyčerpal celý úverový limit naraz, úver bol povinný splátiť v 12 rovnakých splátkach a posledná splátka vyrovná zostatok istiny a úrokov.“ Konštatovanie súdu uvádzané na 4. strane rozsudku, a teda: „z potvrdenia o prijatí žiadosti bolo zistené, že žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 1200 eur.. žalovaný sa zaviazal vrátiť žalobcovi sumu vo výške 1.401,19 eura, úver mal splácať v mesačných splátkach vo výške 116,77 eura.. pri úrokovej sadzbe 13,9% a „z potvrdenia o prijatí žiadosti zo dňa 13. 02. 2014 bolo zistené, že žalovanému bol poskytnutý revolvingový úver vo výške 2500 eur... žalovaný sa zaviazal vrátiť žalobcovi sumu vo výške 2.783,78 eura, úver mal splácať v mesačných splátkach vo výške 231,98 eura... pri úrokovej sadzbe 13,9%“ je rovnako nesprávnym zistením skutkového stavu. Táto časť odôvodnenia rozsudku si dokonca aj vnútorne odporuje s predchádzajúcim konštatovaním skutkového stavu súdom: „v prípade čerpania revolvingového úveru bol žalovaný povinný tento splácať minimálnou mesačnou splátkou vo výške 5% zo sumy revolvingového úveru, najmenej vo výške 20 eur. Pre predmetný zmluvný vzťah bol relevantný, a to s ohľadom na len niekoľkodňový odstup medzi vznikom zmluvy medzi stranami a zmenou revolvingového limitu z pôvodnej výšky revolvingového limitu 1.200 eur na novú výšku revolvingového limitu 2.500 eur len revolvingový limit vo výške 2.500 eur. Informácia uvedená na strane 10. odôvodnenia rozsudku, a teda, že potvrdenie o prijatí žiadosti zo dňa 13. 02. 2014 bolo vydané z dôvodu straty predošlej karty taktiež nemá oporu v listinných dôkazoch, či podaniach a prednesoch právneho zástupcu žalobcu. Potvrdenie o prijatí žiadosti zo dňa 13. 02. 2014 je podkladom, ktorým žalobca na žiadosť žalovaného akceptuje zmenu (zvýšenie revolvingového limitu z pôvodného limitu vo výške 1.200 eur na nový limit vo výške 2.500 eur). Je síce pravdou, že žalovaný požiadal o prevydanie

pôvodnej karty z dôvodu jej straty a nová karta mu aj bola vydaná, avšak o tejto skutočnosti svedčia iné listinné dôkazy, nie predmetné potvrdenie zo dňa 13. 02. 2014. O nesprávne zistenom skutkovom stave súdom svedčí aj predposledný odsek na 10. strane odôvodnenia rozsudku, kde súd konštatuje: „na základe potvrdenia o prijatí žiadosti zo dňa 23. 01. 2014 bol žalovanému poskytnutý revolvingový úver vo výške 1.200 eur, ktorý mal žalovaný splácať v mesačných splátkach vo výške 116,70 eura a na základe potvrdenia o prijatí žiadosti zo dňa 13. 02. 2014 bol žalovanému poskytnutý revolvingový úver vo výške 2.500 eur, ktorý mal žalovaný uhrádzať mesačne v splátkach vo výške 231,98 eura.“ Vadné zistenie skutkového stavu ešte podčiarkuje aj konštatovanie súdu: „ predmetom konania v tejto veci bol záväzok žalovaného, ktorý vznikol z úverovej zmluvy (ide o nárok zo zmluvy o kreditnej karte, na základe ktorej bola žalovanému poskytnutá možnosť čerpania úveru v podobe povoleného prečerpania do výšky úverového rámca spolu 3.700 eur (1.200 eur + 2.500 eur)“ a konštatovanie na 11. strane odôvodnenia rozsudku: žalovanému bol poskytnutý úver v podobe povoleného prečerpania do výšky úverového limitu 3.700 eur.“ Má za to, že takéto sčítanie limitov nemá oporu v žiadnych listinných dôkazoch a rovnako ani v jeho podaniach a prednesoch. Žalovanému neposkytol viac revolvingových úverov s rôznymi revolvingovými limitmi, došlo iba k navýšeniu revolvingového limitu v rámci jedného revolvingového úveru. Ďalej uviedol, že nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že spotrebiteľský úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie súdom vymenovaných náležitostí. Pri revolvingovom úvere nebol vopred známy konkrétny rozsah čerpania úveru žalovaným, periodicita čerpania úveru a ani konkrétna výška splátok úveru, ako aj ich samotný počet, pretože uvedené bolo v zmysle zmluvy so žalovaným ponechané na vôli žalovaného, pričom v zmluve bol stanovený rámec, v ktorom sa môže žalovaný rozhodovať, ako bude úver čerpať a splácať, resp. najmä, do akej výšky môže žalovaný čerpať úver a aká bude minimálna mesačná splátka čerpaného úveru. Z ustanovenia § 13 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch je zrejmé, že zákon umožňuje platne uzavrieť zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru s tým, že zmluvné náležitosti vyplývajúce z § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch budú notifikované dodatočne. Podľa jeho názoru došlo k uzavretiu zmluvy so všetkými náležitosťami zmluvy predpokladanými ustanovením § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch.

3. Písomné vyjadrenie k odvolaniu žalobcu podané nebolo.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom zamietajúcom výroku, ako aj vo výroku o náhrade trov konania je potrebné v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Podľa § 470 ods. 2 prvej vety CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. Počnúc od 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorý zrušil dovtedy platný zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov Občiansky súdny poriadok. Keďže v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (ak nie je ustanovené inak), je potrebné na danú právnu vec aplikovať právnu úpravu zákona č. 160/2015 Z. z.

8. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

9. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany, aby sa všeobecny

súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04).

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa strane znemožní realizácia jej procesných práv, priznaných mu v civilnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Ide teda o taký postup súdu, ktorý znemožňuje strane sporu realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Civilným sporovým poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

11. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

12. Právo strany na riadne odôvodnenie rozhodnutia je jednoznačne takým procesným právom, ktoré mu je v civilnom konaní priznané za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Odôvodnenie rozsudku súdu musí mať náležitosti uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyrovnávať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a ich myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku; odôvodnenie musí byť súčasne preskúmateľné.

13. Z obsahu spisu v prejednávanej veci vyplýva, že žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 30. 09. 2015 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 3.909,61 eura s úrokom vo výške 13,9% ročne zo sumy 2.500 eur od 16. 07. 2015 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 2.500 eur od 16. 07. 2015 do zaplatenia, so zmluvnou pokutou vo výške 13,9% ročne zo sumy 610,22 eur od 16. 07. 2015 do dňa vydania rozhodnutia vo veci samej, s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 610,22 eura od 16. 07. 2015 do zaplatenia, ako i náhradou trov konania. Z odôvodnenia podanej žaloby vyplýva, že žalovaný na základe Žiadosti o vydanie kreditnej karty Diners Club Pure+ zo dňa 15. 01. 2014 navrhol žalobcovi uzavretie zmluvy, na základe ktorej mu žalobca vydal kartu a umožnil mu vykonávať prostredníctvom karty transakcie u zmluvných partnerov žalobcu a žalovaný sa zaviazal uhradiť žalobcovi záväzky súvisiace s vydaním a používaním karty, osobitne sumu všetkých transakcií vykonávaných prostredníctvom karty, ako aj poplatky, na ktoré vznikol žalobcovi v súvislosti s vydaním a používaním karty podľa sadzobníka poplatkov nárok ako aj vrátiť poskytnutý a čerpaný úver žalobcovi a zaplatiť úrok. V nadväznosti na prijatie žiadosti o vydanie kreditnej karty Diners club Pure+ bola žalovanému vydaná kreditná karta Diners club č. 3617.670473.2912, ktorá bola neskôr nahradená kartou č. 3617.670478.1166, a to z dôvodu straty karty č. 3617.670473.2912. Následne dňa 23. 01. 2014 požiadal žalovaný žalobcu o aktiváciu revolvingu, ktorá mu bola schválená a aktivovaná potvrdením o prijatí žiadosti- aktivácia revolvingu zo dňa 13. 02. 2014. Následne žalovaný prostredníctvom svojej kreditnej karty realizoval transakcie, na ktoré mu bol poskytnutý úver, a to do celkovej výšky úverového limitu, ktorý limit bol v zmysle Potvrdenia o prijatí žiadosti zo dňa 13. 02. 2014 schválený vo výške 2500 eur. Žalovaný vykonával prostredníctvom svojej kreditnej karty v jednotlivých zúčtovacích obdobiach transakcie, ktoré boli žalovanému vyúčtované mesačne v príslušných výpisoch transakcií, pričom predmetné výpisy transakcií obsahovali výšku vykonaných transakcií realizovaných prostredníctvom kreditnej karty žalovaného, výšku úroku a výšku poplatkov vyplývajúcich zo sadzobníka poplatkov, pokiaľ žalobcovi vznikol nárok na tieto poplatky. Žalovanému vznikol dlh, ktorý bol ku dňu 15. 07. 2015 vo výške 3.909,61 eura, pričom neuhradená bola istina spolu vo výške 3110,22 eura, ktorá pozostávala z transakcií realizovaných kreditnou kartou žalovaného spolu vo výške 2.922,22 eura, poplatkov za upomienky, poplatkov za zaslanie výpisov poštou a ročného poplatku spolu vo výške 188 eur. Neuhradené sankčné poplatky boli vo výške 426,36 eura a neuhradené úroky z úveru boli vo výške 373,03 eura. Nakoľko k zaplateniu dlhu zo strany žalovaného nedošlo, žalobca sa svojho nároku domáhal súdnou cestou.

14. Súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.386,06 eura spolu s úrokom z omeškania ročne vo výške 5,05%, počnúc od 16. 07. 2015 až do zaplataenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet žalobcu. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 22%. Predmetom prejednávania odvolacím súdom, vzhľadom na rozsah podaného odvolania žalobcu, bol zamietajúci výrok napadnutého rozhodnutia spolu so súvisiacim výrokom o náhrade trov konania.

15. Odvolací súd po preskúmaní odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho napadnutom rozsahu nezodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP a postupom súdu prvej inštancie bolo porušené právo na spravodlivý proces, čo bolo dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. V tejto súvislosti odvolací súd udáva, že nepreskúmateľnosť a zmätočnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie je potrebné vzhliadnuť vo viacerých jeho častiach, a to tak vo vzťahu k skutkovým zisteniam súdu prvej inštancie, ako i následne jeho právnym záverom. Z obsahu odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je zrejmé, z akých listinných dokladov súd prvej inštancie vychádzal, keď mal za to, že žalovanému bol poskytnutý úver v podobe povoleného prečerpania do výšky úverového limitu 3.700 eur (1.200 eur + 2.500 eur), keď takáto skutočnosť z obsahu spisu súdu prvej inštancie nevyplýva, ale je z neho zrejmé to, že výška úverového limitu, ktorá bola v zmysle Potvrdenia o prijatí žiadosti zo dňa 13. 02. 2014 žalovanému schválená je vo výške 2.500 eur. Pokiaľ tieto okolnosti súdu prvej inštancie neboli jednoznačné, keď súčasťou súdneho spisu je jednak Potvrdenie o prijatí žiadosti zo dňa 23. 01. 2014, z ktorej vyplýva výška revolvingového limitu 1.200 eur, ako i Potvrdenie o prijatí žiadosti zo dňa 13. 02. 2014, z ktorého vyplýva výška revolvingového limitu 2.500 eur, na ozrejenie týchto skutočností mohol súd postupom podľa ustanovenia § 150 ods. 2 CSP požiadať žalobcu o ďalšie skutkové tvrdenia, a nie bez ďalšieho ustáliť záver, že revolvingový limit, ktorý bol žalovanému poskytnutý, bol 3.700 eur. Rovnako nie je zrejmé to, z akých dôkazov súd prvej inštancie vychádzal pri ustálení záveru, že žalovaný vykonal kreditnou kartou transakcie v celkovej výške 2.494,98 eura, keď zo spisu je zrejmé, že v tejto výške vykonal žalovaný transakcie do 15. 02. 2014, pričom následne realizoval ďalšie transakcie a potom žalobcom tvrdená suma transakcií realizovaných kreditnou kartou žalovaným, po odpočítaní úhrady žalovaným vo výške 138,68 eura predstavovala sumu 2.922,22 eura. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie tak nie je zrejmé, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s takto tvrdeným skutkovým stavom žalobcu a v čom tieto jeho tvrdenia považoval za sporné, keď skutkový stav vyhodnotil inak. Odvolací súd ďalej udáva, že súd prvej inštancie zamietajúci výrok rozhodnutia odôvodnil tým, že zmluva neobsahuje všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak, ako tieto ustanovuje § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a to uvedenie doby trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti, úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a vzhľadom na absenciu týchto náležitostí sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Takéto len všeobecné konštatovanie súdu o absencii viacerých náležitostí podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. neposkytuje spoľahlivý podklad pre zistenie, na základe akých skutkových okolností a právnych úvah súd prvej inštancie k tomuto záveru dospel. S poukazom na uvedené je potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie považovať za nepreskúmateľné, v dôsledku čoho nebolo možné preskúmať správnosť postupu súdu, keď súčasne rozhodnutie neposkytuje odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ak rozsudok takéto odôvodnenie neobsahuje, potom je nezrozumiteľný a nepreskúmateľný, čím došlo k porušeniu procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v civilnom sporovom konaní.

16. Rovnako odvolací súd považuje za dôvodnú i námietku žalobcu o absencii splnenia povinnosti súdom prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 181 ods. 2 CSP, keď súd prvej inštancie bol povinný určiť, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná, ktoré dôkazy nevykoná a uviesť svoje predbežné právne posúdenie veci. Je potrebné uviesť, že toto zákonné ustanovenie stanovuje záväzne obligatórny postup súdu, ktorého účelom je jednak zrýchlenie civilného sporového konania, a jednak slúži na predídanie tzv. prekvapivých súdnych rozhodnutí. Cieľom inštitútu predbežného právneho posúdenia veci je vyhnúť sa situáciám, kedy sa strany sporu snažia preukazovať skutočnosti z pohľadu sudcu právne bezvýznamné, pričom na strane druhej sa vôbec nevyjadria, resp. nepredložia dôkazy na preukázanie svojich tvrdení vo vzťahu k skutočnostiam podstatným podľa sudcu pre posúdenie veci. Je tak namieste konštatovať to, že súd

porušil zákonom dané procesné práva strán (žalobcu) pre jeho ďalší procesný postup v kontradiktórnom sporovom konaní, najmä vytvorením mu priestoru na uplatnenie primeraných prostriedkov procesného útoku. Záverom odvolací súd udáva i to, že mu nie je zrejmý dôvod, pre ktorý súd prvej inštancie v rozpore s ustanovením § 98 ods. 2 CSP doposiaľ nevyhovel požiadavke žalobcu na zaslanie kópie záznamu zo súdneho pojednávania konaného dňa 11. 11. 2016, ktorý záznam bol riadne vyhotovený a niet žiadneho opodstatneného dôvodu na to, aby žalobcovi na základe jeho požiadavky nebol bezodkladne vydaný.

17. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom zamietajúcom výroku a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom súd prvej inštancie opätovne rozhodne a svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP náležite odôvodní.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).